

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΜΦΩΝΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Μιὰ σάλα γεμάτη ὡς τὴν τελευταία της θεσοῦλα στὴν ἐποχὴ αὐτὴ τῆς οἰκονομικῆς κρίσεως ἀσφαλῶς δὲν εἶνε κάτι συνηθισμένο. Εἶνε μᾶλλον ἕνα εὐτυχὲς περιστατικὸ ποὺ ἔγει ὅμως μιὰ ἀπροσδιόριστη ἐπίδρασι κάθε φορὰ στὴν καλλιτέχνιδα ἢ τὸν καλλιτέχνη καὶ τὸν ἐνθουσιάζει τόσο ὥστε νὰ ὑπερβαίνη κάποτε καὶ τὸν ἑαυτό του τὸν ἴδιο.

Βέβαια, τὸ ἐνδιαφέρον τῆς βραδυᾶς —γιὰ μένα ἦταν ἡ πρωΐνη γενικὴ δοκιμὴ τῆς Κυριακῆς—συγκέντρωνε ἡ κυρία Λόττε Λέμαν, ποὺ θὰ παρουσιάζόταν ὡς σολίστ.

Ἡ μεγάλη τέχνη τοῦ τραγουδιοῦ βρῆκε πάντα ἐδῶ μεγάλη ἀπήχησι καὶ μὲ τὴν ἔνστικτη κλίσι ποὺ ἔχουν οἱ ἄνθρωποι νὰ τραγουδοῦν, ἀποκτοῦν χωρὶς ἄλλο καὶ ἕνα κάποιο ἔνστικτο γιὰ τὴν καλὴ ποιότητα ποὺ ὅταν ἠλεκτρισθῆ ἀπὸ μιὰ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία ξεσπᾶ σὲ ἀσυγκράτητη ἐκδήλωσι θυελλώδους ἐνθουσιασμοῦ.

Καὶ γιὰ παρόμοιες ἐκδηλώσεις εἶνε βέβαια πολλὲς ἀφορμὲς στὴ τελευταία ἐμφάνισι τῆς κυρίας Λέμαν.

Πραγματικῶς ἡ ἀπόδοσις τῆς ἄριας τοῦ «Ὀμπερὼν» καὶ τοῦ «Φιντέλιο» ἦταν κάτι πρωτοφανῶς μεγαλοπρεπές.

Στὸ εἶδος αὐτὸ τὰ ψυχικὰ καὶ τὰ φυσικὰ της χαρίσματα συγχωνεύονται σὲ μιὰ δημιουργικὴ ἑνότητα.

Ἡ φωνή της εἶνε μιὰ δυνατὴ λαμπρὴ νικήτρια δύναμις καὶ ἡ ντιξιόν της κατακτᾶ καὶ ὑποτάσσει μὲ ἕνα ἄλλο διακριτικώτερο ἴσως, ἀλλ' ἐπίσης καταπειστικὸ τρόπο.

Κάὶ αὐτὸ γιατὶ τὸ αἷμα της ὡς ἠθοποιοῦ, ὅταν ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ τὸ ὑλικὸ αὐτό, κοχλάζει καὶ ἐπιστρατεύει μὲ ὅλη του τὴν ἐνεργητικότητα καὶ μὲ ὅλην του τὴν θέρμην ὅλες της τὶς μυστικὲς ἱκανότητες.

Θὰ ἦταν ὅμως ἀδικία νὰ λησμονήσῃ κανεὶς ὅτι στὴ μεγάλη ἐπιτυχία τῆς συναυλίας συνετέλεσαν κατὰ πολὺ καὶ ὁ Μητρόπουλος καὶ ἡ Ὀρχήστρα του ποὺ ἔπαιξεν ἔκτακτα.

Ἡ ἐπιτυχεστάτη καὶ πολὺ φροντισμένη ἀπόδοσις τῆς Jontane di Roma τοῦ Ρεσπίγκι ἄρεσε ἰδιαιτέρως.

Πρόκειται περὶ μουσικῆς ἑνὸς συνθέτου ποὺ ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του, ποὺ περιπλανᾶται ὅμως ἀκόμα—κάπως ἀργὰ — σὲ ἰμπρεσιονιστικὰ μονοπάτια. Χαριτωμένη καὶ ἰδιόρρυθμη ἴσως ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ χρωματισμὸ ἀλλὰ φτωχὴ στὴν οὐσία καὶ παραπαίουσα στὸ φόρτωμα εἶνε ἀνίκανη νὰ ξυπνήσῃ ἕνα κάπως βαθύτερο ἐνδιαφέρον.

Μιὰ μουσικὴ γιὰ νὰ περνάῃ ἡ ὥρα ντυμένη μὲ γοῦστο καὶ κάπως παράξενα ποὺ περνᾷ δίπλα ἀπὸ ὅλα τὰ προβλήματα τῆς ἐποχῆς χωρὶς νὰ τὰ θίξῃ καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται ὅμως πῶς δὲν τὰ θίγει. Μουσικὴ ποὺ κάνει ἐντύπωσι καὶ ἐπιβάλλεται στοὺς πολλοὺς μὲ τὴ φανταχτερή της φορεσιὰ μονάχα.

Προτιμῶ τότε τὸν Σοῦμπερτ στὴ δεύτερη συμφωνία του ποὺ εἶνε γραμμένη βέβαια χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως ἀξίωσι, ποὺ δὲν εἶνε ἴσως ἀκόμη ἐντελῶς Σοῦμπερτ, ἀλλὰ ποὺ φτάνει στὶς καρδιές μας μὲ τὴ δροσιὰ καὶ τὴ ζηλευτή της ἀμεριμνησία.

Ἂν τώρα σ' αὐτὴν τὸ ἕνα θέμα θυμίζει Μπετόβεν, τὸ ἄλλο Μόζαρτ, δὲν ἔχει καμμίαν ἀπολύτως σημασία, ἂμα μπῇ ἀντίκρυ σ' αὐτὰ τὸ ἀναντίρρητο γεγονὸς ὅτι μένει μόλα ταῦτα μουσικὴ ποὺ φεύγει ἀπὸ τὶς καθαρώτερες πηγές. Μουσικὴ θετικὴ χωρὶς αἰσθηματικὲς σκέψεις καὶ ὑπολογισμούς.

Καὶ ἐπειδὴ ἔτσι παίχτηκε ἀπὸ τὸν Μητρόπουλο καὶ τὴν ὀρχήστρα του, τοὺς ἄξιζε ὅλος ὁ ὁμόφωνος καὶ θερμότατος ἐνθουσιασμὸς τοῦ κοινοῦ.

ALEX THURNEYSSEN